

jú Miklós tekintete egy pillanatra találkozott az enyémmel, s keze tétován elindult föl-felé, hogy süvegét megemelje, de útitársnője éppen ekkor adhatta tudtára valami kívánságát, mert tüstént elfordította rólam a tekintetét, s szolgálatkészen előrehajolva a két első ülés közt elhelyezett iszákban vagy útiládában kezdett kotorászni. S bár e gondtalan, drága szőrmébe öltözött, újabb multságok felé siető társaság látványa keserű irigységgel töltött el, mégiscsak örültem e találkozásnak, mert mindaddig, ha a városbíró leányára gondoltam, képzeletem maga alkotta, tündökletes délibábbal viaskodott, s most a délibáb helyét elfoglalta a korántsem tökéletes, hús-vér leány képe, s bár továbbra is gyötört a féltékenység, ettől fogva, talán nem is ok nélkül, úgy vélekedtem, ha a gazdagság nyújtotta előnyöket leszámítjuk, kettőnk közül én vagyok méltóbb a szívemnek kedves ifjú szerelmére.

Csakhogy sok vigasztalást e gondolatból sem igen meríthettem, mert fogytán-fogytak a farsang napjai, s a farsanggal végéhez közeledett az az idő is, amelyet az ifjú Miklós nénye házában szándékozott tölteni. Mind ez idáig egyetlen olyan szó sem hangzott el közöttünk, amely tápot adhatott volna azon reménységemnek, hogy ha most eltávozik is a városból, mi ketten azért nem válunk el egymástól örökre, hogy látom még valaha ebben az életben... Növekvő kétségbeesésemben, azt hiszem, már nem igen riadtam volna vissza semmitől, csak hogy valami efféle ígéretet kicsikarjak belőle, de mindhiába: ezekben az utolsó napokban mintha minden összeesküdött volna ellenem. Hol a ház körüli teendők szaporodtak föl annyira, hogy valahányszor megpróbáltam akár csak egy félóra is elkéredzkedni, apám mindannyiszor igen éles hangon utasított rendre, s amikor végül nagy nehezen mégiscsak elszabadultam otthonról, keresztanyám, ki ezekben a hetekben egyre hűvösebben bánt velem, azzal fogadott, hogy öccse egész napos szánkirándulásra ment valamelyik közeli birtokra, ahol, lévén farsang utolja, a vendégek tiszteletére alighanem táncmulatságot is rendeznek, s így másnap délelőttnél korábban aligha kerül haza. Mit volt mit tennem, rövid üldögélés után leforrázva hazaoldalogtam.

(Folytatása következik.)

Tóth Krisztina

LÉGHAJÓ

H. J.-nak

Elhagy végre minden ballasztot,
túlrepülni a léthatáron –
mit már annyiszor elszalasztott,
csukott szemmel teszi az álom.

Csergetakaró: hogy utálta
szedegetni a sok merev szösz,
mintha egy ősz hajú banya járna
láthatatlan a bútorok közt,

mint egy eljövendő öregkor
ezer cetlije, dobozkája,
amit félt felejteni akkor,
azt most leejti, kidobálja,

óriáskagylót hajít ki, nem kell,
kiürült parfümös üvegcsét,
egyikből halkán szólt a tenger,
másikból halkán szállt a nemlét,

szerelem kis relikviáit,
sőt, a szülői lámpaernyőt,
mely a szerelemhez világít
álmatlanul, hiába felnőtt,

vigyék inkább idegen párák,
könnyű szívvel, merülőpróba,
vakon beszáll, valahol várják,
az irányíthatatlan léghajóba.

Mesterházi Mónika

NEM MARADHATOK

Ha leülhetnék s csak egyetlenegy
pontján, akár a vasúti híd alatt
végignézhetném a Dunát –

Most április,
uszadék, kő, szemét, s a vízen szétterülve
lebeg a napban egy fűcsomó haja,
talán csak egyetlen pontot figyel,
a meder bűvárvilágát.
És minden betoncsontot gyík erez,
seholvevált gyíkok isszák a fényt
és végtelenül
végtelenül ráérnek, amíg csak
megvan, amiért élni érdemes.

És én nem ülhetek le élni érdemes
helyekre, se végignézni nem tudom,
se megállítani múltó dolgaim.